

Sygn. akt I C 92/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Korol
Protokolant:	Małgorzata Gromotowicz

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2016 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.

przeciwko S. K.

o zapłatę

powództwo oddala

Sygn. akt I C 92/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18.01.2016r. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. wniósł o zasądzenie od S. K. kwoty 145.670,60 zł wraz z odsetkami umownymi oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazano, iż pozwany zawarł z (...) Bank S.A. umowę kredytu gotówkowego. Pozwany nie dokonał spłaty zadłużenia w wyznaczonym terminie. Powód nabył dochodzoną wierzytelność od Banku (...) S.A., który wcześniej połączył się z (...) Bank S.A.

Pozwany nie składał w sprawie wyjaśnień ani pisemnie, ani ustnie, nie zajął stanowiska procesowego i nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25.05.2009r. pozwany S. K. zawarł umowę kredytu nr (...) z (...) Bank S.A. w G. na kwotę 84.986,20 zł. Z dniem 31.12.2009r. nastąpiło połączenie (...) Bank S.A. z Bankiem (...) S.A. poprzez przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. na Bank (...) S.A. Na mocy § 9 ust. 1 ww. umowy kredytu Bank może wypowiedzieć umowę kredytu jeżeli Kredytobiorca nie zapłaci w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim pisemnym wezwaniu Kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie

krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania. W myśl § 9 ust. 4 zdanie pierwsze Bank zawiadamia Kredytobiorcę o wypowiedzeniu umowy kredytu w formie pisemnej listem poleconym.

Dowód: umowa kredytu (k. 6-23); wydruk KRS (k. 24-48)

W dniu 19.12.2014r. Bank (...) S.A. zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności. Zgodnie z § 1 ust. 5 tej umowy Bank przeniósł na powoda wierzytelności wymienione w Załączniku nr 1a i 1b do umowy. Umowa została podpisana ze strony Banku przez R. B., a ze strony powoda przez J. G.. Pismami z dnia 28.01.2015r. powód zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności, poinformował o przetwarzaniu danych osobowych i o wysokości zadłużenia. Według wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda na dzień 14.01.2016r. kwota wymagalnej wierzytelności względem pozwanego wynosiła 145.670,60 zł.

Dowód: umowa (k. 49-52); pisma z dnia 28.01.2015r. (k. 54-57); wyciąg z ksiąg rachunkowych (k. 58-59);

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał faktycznego przejścia uprawnień Banku (...) S.A. wynikających z umowy kredytowej nr (...) na jego rzecz. Tym samym powód nie wykazał, iż służy mu w niniejszym procesie legitymacja procesowa czynna, podczas gdy stanowi ona podstawową przesłankę do merytorycznego rozpoznania sprawy.

W myśl art. 509 k.c. § 1 i 2 wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Nadto w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z kolei na podstawie art. 232 zdanie pierwsze k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W świetle uzasadnienia uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego – zasady prawnej z dnia 5.04.2006 r., sygn. III CZP 121/05 legitymacja procesowa wskazuje kwalifikację materialną podmiotów prowadzących spór, w tym znaczeniu, że powód powinien być uprawniony do występowania z żądaniem udzielenia mu ochrony prawnej w stosunku do pozwanego, a ten zobowiązany wobec niego do określonego zachowania się; dotyczy zatem możliwości określenia, czy w procesie występują w charakterze strony te podmioty, które są jednocześnie podmiotami stosunku prawnego będącego przedmiotem procesu. W każdej sprawie cywilnej obowiązkiem sądu jest rozstrzygnięcie, czy strony są jednocześnie stronami spornego stosunku prawnego, a stwierdzenie braku tej zgodności prowadzi do stwierdzenia braku legitymacji procesowej po stronie powoda lub pozwanego, czego skutkiem jest oddalenie powództwa (LEX nr 227907).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy w pierwszej kolejności wskazać, iż z załączonej do pozwu umowy przelewu wierzytelności nie wynika, iż jej przedmiotem jest wierzytelność przysługująca względem pozwanego. Sama umowa nie określa szczegółowo, jakie wierzytelności obejmuje, odsyłając do Załącznika 1a i 1 b stanowiących według jej treści integralną część umowy. Powód nie przedłożył jednak powyższych załączników, a jedynie wydruk w formie tabelki, określający numer umowy kredytu, klienta, kapitał, odsetki, koszty, inne opłaty i całkowite zadłużenie (k. 54). Powyższy wydruk nie stanowi nawet dokumentu w rozumieniu art. 245 k.p.c. albowiem jest niepodpisany. Zatem złożone do akt informacje o wierzytelnościach będących przedmiotem umowy nie identyfikują i nie indywidualizują w sposób dostateczny przedmiotu przelewu. Co więcej sama umowa została podpisana przez osoby, których pełnomocnictwa miały stanowić Załączniki nr 6 i 7 do umowy. Pełnomocnictwa te nie zostały jednak przez powoda przedłożone (k. 49). W konsekwencji Sąd nie miał nawet możliwości ustalić, czy

przedłożoną umowę ze strony Banku podpisała osoba, która miała umocowanie do zbycia wierzytelności względem pozwanego.

Niezależnie od powyższego Sąd dostrzegł, iż powód nie przedłożył także wypowiedzenia umowy kredytu wobec pozwanego, dokonanego zgodnie z § 9 umowy kredytu. Tymczasem powyższe warunkuje przecież natychmiastową wymagalność całej kwoty kredytu.

Podkreślenia wymaga, że zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności Sąd nie ma obowiązku ani zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996r., sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, ale nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Jednocześnie strona powodowa jako podmiot korzystający z profesjonalnej obsługi prawnej powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej, a w szczególności zasady rozkładu ciężaru dowodu.

Podsumowując, zdaniem Sądu brak jest dostatecznych podstaw do przyjęcia, iż powód nabył w drodze umowy cesji wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem. W konsekwencji powództwo podlegało oddaleniu.